

Utazás a távoli keletre

Persze ehhe is az Edina csábilott bele. Egy jó kis bevásárló-helető polyaútról volt szó eredetileg, Kathy hallod, az Isten is neked teremlette ezt az utat! Ingyen elvisznek a világ végére, az egyotikumba, csak majd meg kell hallgatnod egy ötperces termékismertetőt, nem kötelező megvenni semmit, hallod? Efelnek ílatnak egy hélig! Ott a helyed!

A Buzz Lightyear Experience B1 szervezésében végül útra kelés történt részemről. Buzz-ék megígérték, hogy ingyen elvisznek a Luxusutazásra és ha nagyon akarok, akkor veszek ezt-azt, de nem lesz kötelező semmi sem. Boldogan keltem útra a Ferenchegyi Repülőtérre. Utólag persze könnyű okosnak lenni, de akkor a nagy örülésben nem tűnt fel a névhasonlóság alattomos volta, nem a Ferihegy II-ről indult kétélees repülők, hanem a ferenchegyi vitórlázó repülőtérre. Már beszálláskor gyanús volt az a különleges pedál az ülésrem alatt, későhh még gyanúsabb lett, de a leggyanúsabbá akkor vált, amikor kiderült, egész úton hajtani kell különben lezuhanunk. Harminchat órán át tekertem!

Alapjában véve megérte az erőfeszítés, mert útközben kiszámoltam, hogy legalább 28 kilót fogok fogyni. Nem vagyok valami jó fejszámoló. Amikor megláttam magam egy csillagos szállodánk tükreben, ahová a másfél napi repülőtűt után hordágyon vittek be, igen erősen megdöbbsentem. Kicsit későhh rájöttem, hogy csak deréktól felfelé látszom, ami kellemes megnyugvással töltött el.

Másnap, amikor felébredtem, kiderült, hogy egy gyártalepen vagyunk, de nem a Seychelle-szigeteken, hanem Sanghaj-alsón. A gyártárlngatás során az is kiderült, hogy ezek bizony 18 hónapos csecsemőkkel dolgoztatnak. Aha, gyűlt ki elmémhen az energiatakarékos villanykörte, hát ezért olyan olcsó minden, amit itt gyártanak. Szerintem még léhét se fizetnek ezek után a szerencsétlen kisgyerekek után! Jól leteremttem az idegenezetőknet, egy munkásruhás embert, aki John Li-ként mutatkozott be, mondván, hogy nézze meg az ember, sőt, ejnye-bej-

nye! Li úr ezt követően mérsékelt haragra gerjedt, majd elkezdte a térdét csapkodni, miközben igen nehezen vett levegőt, és alig érthető akcentussal csak annyit mondott, kisanagysád, ez nem textilgyár, hanem hőséde! Igazán sajtós a kínai humor. Meg is sértődhettem volna.

De nem volt időm megsértődni, mert elvittek a dinamikus fejlődő belvárosba, ami majdnem akkorra, mint Magyarország Felhőkarnalók mindenütt az utcákon több tízmillió ember, és sok-sok shop. Az egész olyan, de olyan szép, mint egy hatalmas bevásárlóközpont. Egyetlen hátránya, hogy nincs lefedve, de ott jártamkor láttam, hogy kőrös-kőrűl a horizonton már állványoznak. A dinamikus fejlődés eme kézzelfogható bizonyítéka egészen elfeledtelle velem, hogy itt bizony a sajátos gazdasági fejlődés következtében súlyos társadalmi feszültségek találhatóak a felszínen, de még a felszín alatt is.

Másnap ismét a gyártalepen nézünk körül, egy meglehetősen nagy távcsőgyárba vitt el bennünket John Li. Ez egy valóban nagy gyár volt, a világhírű német Frau und Hoffer cég helyi lelakata. A szerelőcsarnokban külön busz járt, ami a munkásokat szállította, sőt a fontosabb emberek számára repülőgép is rendelkezésre állott. John Li úr hemulatta a legújabb kollekciót, az egytagú főtűkörrel szerelt egészen kezdő kisrefraktort, mely nagyon elnyerte tetszésemel trendi színösszeállításával. Rát már jó pár éve elöltöttem különböző amatőr sllagászok körében, még mindig kezdőnek érzem magam, ezért haldogan vásároltam ebből a szép kis távcsőből. Bevallom korábban azt hittem, sokan megmosolyognak rózsaszín teleszkópom miatt, de ezzel a mostani kis „telcsővel” minden rendben, hiszen a legújabb kínai divatszínnek köszönnek vissza nézőzőld tubusán, harackvirág színű hámmilában és pepitára festett góll mechanikáján. Li úr bizalmasan még azt is elárulta, mit jelent az, hogy góll, oda vihető a távcsővel, ahová csak akarom. Valóban, nagyon praktikus! Elmondhatom, elégedett vagyok ezzel a bevásárlással. Nem is volt nagyon drága, főleg arra való

tekintettel, hogy csak tizenkettő darabot kellett belőle vennem. Miután hitelkártyám segítségével a helyszínen kiegyenlítettem a számlát, valamiféle egészen visszafojtott eufória kerítelt hatalmába, kicsit hátrább léptem, hogy láthassam mind a 12 neonzöld tubust, és ekkor mintha egy hatalmas gonghoz vágtam volna a fejemet: hanggg! A világ ismét elsőtől-ül előttem.

Ezeket a sorokat a sanghaji traumatológián írom, nemrég járt nálam John Li munkásruhában, és a térdét csapkodva mesélte, hogy amikor hátraleptem, épp arra jött egy futómacska, és jól fejbeköltintott, aminek következtében egy irdatlan nagy kötés van most a fejemem, még fejcsóválni se merek, mert félek, hogy letörik a nyakam. Amikor ebbéli félelmemet megosztottam John L-vel, ismét elkezdte csapkodni a térdét, én pedig némi sértődöttséggel újra megállapítottam, hogy igazán sajátos a kínai humor.

Most azonban jóleső álmokra próbálom hajtani fejemet – persze óvatosan: letörésveszély! – lelki szememmel már látom is

magam, amint mosolyogva álmodom majd az ágyam körül álló 12 szép kis neonzöld tubusról valami nagyon-nagyon szépen.

Bokor Katalin

Észlelési segítségnyújtás

Március 1-jén éjjel szép átlátszóság lett, hát kimentem a teraszunkra változót nézni. Alig adaptálódott a szemem, kijön az lakásából az újdonsült szomszédasszony, és lekapcsolja a folyosóvilágítás időkapcsolóját, hát teljes lett a kivilágítás. Bosszankodtam. Azután automatikusan elalszik a villany, kezdem megszokni a sötétet. Ám kiugrik a szomszédom, hekapcsolja az időkapcsolót. Újra diázkivilágítás. Nem szólhattam érte – a folyosó közös, hanem hosszúsan vissza ballagtam a lakásomba. A folyosón megszólít az asszonyság: „Látom, hogy ki van, nézi a csillagokat, hát felkapcsoltam a villanyt, hogy jobban lásson!”

Bartha Lajos

